

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

TACOMA, WASH.

Ompeluseuralla oli ensimmäinen kokous tänä vuonna 20 p. tammi-kuunä. Oli oikeen hauska nähdä, että jäsenet olivat kaikki saapu- villa ja kaikki olivat innostuneita toimintamme eteenpäin vie- miseksi.

Mutta on meillä vielä naisia täällä, jotka eivät kertaakaan ole olleet seuramme kokouksessa. Mutta nyt kun tulee keväiset pit- kät ja kauniit päivät, niin tulkaa- pa joukkoomme.

Otimme kokouksessa esille tuon ennen puhutun kirjakysy- myksen, että minkä kirjan otai- simme ensiksi lukeaksemme ko- kouksissamme. Asiasta syntyi hyvin vilkas keskustelu, sillä melkein jokaisella oli eri maku. Tietysti meidän katsantokantam- me mukaan on jokaisella oikeus tuoda esiin mielipiteensä. Oli meitä useita, jotka ehdotimme luettavaksi "Valkeat kädet," mut- ta saime vastustajia, sillä perus- teella että ei meille ole tarpeellista lukea ja tietää esim. prostitu- rattujen elämästä. Minun mie- lestäni tuo kysymys on meille työläisnaisille tärkeä kysymys.

Asiasta keskusteltaessa puoleen ja toiseen lausuttiin sellaisiakin väitöksiä, että naisen ei muka ole pakko myydä ruumistaan, jos hän ei omasta halustaan sitä ha- lua tehdä. Toiset taas väittivät, että suurin osa näistä onnetto- nista naisista on joutunut sii- hen asemaan olosuhteitten pak- kottamana.

Tuossa kirjakysymyksessä tuli vihdoin päätökseksi se, että se henkilö, joka saa lukemisuoron, saa valita mieleisensä kirjan. Mi- nä toivoin, että se omni sattuisi minulle, sillä minulla on tässä kirja "Laki ja valkoinen orjuus." Se on kirja jonka kannattaa lu- kea erittäinkin sellaisille, jotka ovat siinä uskossa, että ihminen on oman onnensa seppä.

Tuossa kysymyksessä, että minkälaisia parannuksia me ru- peamme oloihimme vaatimaan olen minä sitä mielipidettä, että kaikista ensimmäiseksi on meille naisille ja miehille tärkein paran- nus se, että hankimme itsellem- me tietoisuutta. Olisi ensiksi luettava opettavaisia kirjallisuut- ta ja vaadittava siihen enemmän aikaa ja olisi koetettava perustaa niin vanhaan kuin nuortenkin keskusteluseuroja ja niihin koet- tää saada nuorisoa palvelustyttö- jä ja muita. Ohhan se tavallista, että nuoret työt eivät perusta mennä ompeluseuran kokouksiin. Sanotaan, että mitä minä sinne menen, siellä kun on vaan akko- ja. On melkein mahdotonta saa- da mitään vakavampaa alle 25 vuotiaan tytön päähän. Mutta kun naiset perustaisivat seuroja ja niissä luettaisiin ja keskustel- taisiin kaikista tärkeistä kysy- myksistä etupäässä naisia kos- kevista ja naisten tehtävistä.

Tieto on valtaa ja yksimieli- syys on voimaa ainakin minun mielipiteeni mukaan. OLGA.

HAJOITETTU KOTI.

(Jatkoo 8:lta sivulta.)

— Onko pääkkyten koti noin pieni? — kysyi poikanen.

— On, kultaseni. Pääskyet mahtuvat niin pieneen. Ja sinne mahtuvat niiden poikasetkin. Kes- sillä saat nähdä, kun pääskysillä on paljon pieniä lapsia.

Pihaan astui samassa nuorel- ko mies, kengät savessa. Nähtävästi tuli hän keväiseltä kyn- nöspellolta. Kun poika näki hä- net, lähti hän juoksemaan vas- taan ja huusi:

— Itä, itä, pääkkyten jo tuli!

— Mikä tuli?

— Pääskysistä se Tapio pu- huu. Ne ovat jo tulleet ja ryh- tyneet työhönsä — virkkoi äiti rappusilta.

— Vai jo tulivat. No, nyt se sitten tulee oikea kesä — sanoi mies, kaappasi poikaa molempain kainalojen alta kiinni ja nosti korkealle ilmaan.

Kesä meni menojaan. Pääskys- pari asui pesässään tuvan räys- tään alla ja huvitti torpan asuk- kaita kauniilla liveryyksillään. Ja kesän kuluessa ilmestyi sinne pieneen pesään uusiakin asukka- ta. Juhannuksen aikaan kurkisti pesästä ulos puoli tusinaa pientä linnunokkaa. Se oli uusi pääs- kyspolvi, joka siellä aloitti elä- määnsä. Pääskysäiti hyöri yhtenään ruuan hankkimisessa noille odottaville suille. Se kävi pyy- dystämässä hyönteisiä, matoja ja perhosia. Saaliin saatuaan kul- jetti se pyydystämänsä otuksen nopeasti poikasille, jotka emon tullessa jo vristomaisesti avasi- vat pienet suunsa emon tuomaa herkkua vastaanottamaan. Kun poikaset olivat kasvaneet isom- miksi, uskalsivat ne lähteä ulos pesästä äidin ohjauksessa siipinään koettelemaan. Varovaisesti ja vaivaloisesti se ensi aluksi kävi, mutta ahkerilla harjoituksilla tottui yhä taitavamaksi. Pääs- kyspoikain harjoitusten katsomi- nen oli torpan Tapio-poijasta var- sin hauskaa. Tapion äiti sanoi, että ne pienet pääskyet ovat lapsia, niinkuin hänkin, ja siksi Tapio katselikin niitä mielellään. Ja vaikka ne pääskyet olivat lapsia, osasivat ne lentää, jota Tapio ei osannut, vaikka kuinka olisi koettanut kättään räpyttää ylös ja alas.

Syksy oli tullut ja viljat leikat- tu. Torpan mies latoi kotipellol- ta tröytelisiä ruislyhteitä rekeen viedäkseen ne riikkeen kuivatta- vaksi. Se työ on maamiehelle hauskin, sillä silloin on hän til- laisuudessa punnitsemaan, missä määrin maa on palkinnut hänen aherruksensa ja vaivannäkönsä. Miehen ollessa näissä kauniissa ajatuksissa, saapui pihaan kaksi miestä ja kysyivät torpan isän- tää. Vaimo viittasi miestään tu- lemaan pelloilta kotiin. Mies saapui pihalle. Mutta nähtyään vieraansa, lensivät miehen kasvot ensin punaiksi ja sitten val- keiksi.

Saapaneista vieraista oli toi- nen luvutunies ja toinen hänen todistajansa. Hän pahoitteli, et- tä oli tullut tuomaan ikävää uut- ista. Kartanon herran käskystä haastoi hän torpparin alkaviin syyskäräisiin vastaamaan maan- omistajan häätökanteeseen. Isän- tä vaatii hänet muuttamaan seu- raavana aamutöppäivänä pois tor- pasta, koska hän tarvitsee itse torpan maat omaan viljelykseen- sä. Isku oli raskas niin torpan miehelle kuin vaimollekin. Lau- tamies seuralaisineen ei tahto- nut lisätä poloista surua jää- mällä pienemäksi aikaa heidän seuraansa vaan sanoi lyhyesti hyvästi ja lähti. Mies ja vaimo istuutuivat äänettöminä rappu- sille. Vaimon silmistä valui kyy- nelä, joita hän pyyhki esiliimal- laan. Samassa kuului ilmassa raskas liveryys ja suuri pääs- kysparvi liiteli torpan yläpuolel- la. Pikku Tapio juoksi van- hempiensa luokse ja huusi:

— Voi, kuinka paljon pääkky- tä! Hei lyttiä!

— Pääskyet tekevät lähtöä. Talvi tulee ja niiden on mentä- vä kesämaahan. Heillä on siellä toinen koti — virkkoi isä.

— Mutta meillä ei ole toista kotia ja isäntä ajaa meidät pois tästä ainoastakin — jatkoi vaimo miehensä puheeseen.

— Niin ajaa. Ja kuitenkin on isäni tämän kodin raivannut synk- kään korpeen. Isäni ja minun ponnistuksista on nämä pellot saatu leipää kasvamaan, ja nyt ajaa vieras minut kodistani mie- ron tiele.

— Kuullkaa, itä ja äiti, men- nään mekin sinne ketämaahan — sanoi pikku Tapio.

Pääskysparvi järjestyi sään- nönseläsi matkakoukkueeksi ja kohosi ilmaan, jossa se vähitel- len hävisi näkymättömiin.

Kevät oli saapunut ja aurinko paistoi täydellä terälläan. Luon- to varustauti kaikkialla puke- maan päällensä kesäpuvun. Pääs- kyet palasivat suurina parvina pohjoislaan. Yksi pieni joukkue ohjasi niistä ikkunansa torpalle, jonka ne olivat edellisenä syk- syä elonkorjuun aikana jättä- neet. Mutta suuresti hämmäs- tyivät ne sitä muutosta, jonka havaitsivat siellä tapahtuneen. Ei näkynyt torpassa yhtään elävää- ielua, ei telnyt pellolla työtään torpan mies, ei askaroinut emän- tä pihassa eikä juoksenneellut siel- tä pellavapäimen Tapio, jonka pääskyet olivat siellä nähneet edellisenä kesänä ja joka niin mielellään oli kuunnellut heidän käkasta liveryystään. Sen sijaan ammottivat torpasta vastaan a- voimet akkunat ja oviaukot, ja oviaukon lävitse näkyi tuvasta rikki revitty unni. Kaikki osot- ti, että täällä oli väkivaltaisesti hajoitettu sitä, minkä toiset oli- vat kovalla työllä kokoon saa- neet. Surumielin sumailivat pääs- kyet ympärilleen. Kaikki näytti nyt täällä niin autiolta ja tyhjäl-

tä. Edellisenä kesänä oli paikka- tuntunut hauska ja iloisissaan olivat he jälleen kiirehtineet täu- ne vanhaan kotiinsa. Heidän pe- sään ä tuvan räystäään alla oli kyl- lä paikoiltaan, mutta sekään ei- lehti enää kyennyt viihdyttä- mään. Sekin tunni nyt ikävältä, kun muokan ympäristö oli rikot- tu ja pilattu. Ervät hekkään tah- teneet enää majoilla tässä ympä- ristössä, jossa kaikki puhui hävi- tyksestä.

Vähän aikaa ympärilleen sil- mällyttyään lehahti pääskysparvi lentoon ja lähti ensimmäin uutta kotipaikkaa, jonne voisivat pe- sänsä rakentaa.

Anton Huotari.

WHITE PLAINS, N. Y.

En ole koskaan nähnyt mitään tällaista White Plainsista. Toverit- taan palstolla. Minä en kylläkään ole mikään kynäniekka, mutta teen sen minkä voin.

Osoitomme täällä on hyvin rappu- tuneessa tilassa. Siihen on syynä jäsenten pois muutto. Olisi suota- vaa että uusia jäseniä tulisi sille, sillä se ei ole mikään mahdottomuus. Täällä asustaa siksi paljon suomalai- sia. Jos jokuakin tulisi vaan ym- märtämään yhtymisen tärkeyden.

Meillä oli täällä hyvin käytännöllis- nen haali vaan jäsenten vähyuden tak- kia jouduttin se pois luovuttamaan sillä tulot eivät vastanneet menoja. Mutta mitäs siitä, sillä nyt meillä on uusi ja oikein siisti haali, jota saamme vuokrata kaksi kertaa kuu- sa.

Erittäin olisi mielen pantavaa tän- nään kunn (en varmaan muista olko se 9 vai 26 päivä) sillä silloin tule- vat iloiset naamiohuvit. Kuuluuhan siellä palkintojakin jaettavan ja pal- jon ja hyvää tanssia hyvän soiton kanssa. Kat siitä henkisestikin oh- jelmasta huoli pidetään.

— A.

HALUTAAN 5,000 INNOKAS- TA ASIAMIESTÄ TOVERIT- TARELLE!

Astorian s. s. osaston ompelu- seuran kokoukset pidetään osas- ton talolla joka torstai ilta kello 8. Osote 262 Taylor ave.

Huom!
New York'in Suom. Naisten
OSUUSKOTI
ja paikanvälitystoimisto:
241 Lenox ave, 122 st.
Telef. 813 Morning side.

Hannan s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina kello 8 j. p. p. (Huom.! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.)

— Kerätessänne tilauksia Toverille ja Toveritta- relle voitte toimia paremmin kun pyydätte lähettämään paik- kakuntanne tilaajaluettelon, jos- ta näette kenelle tulee lehti ja kenelle ei ja kenen tilaus on uu- distettava, sillä tilausten uudistus on yhtä tärkeä kuin uusien tila- uksien ottaminenkin.